

PROJECT PERSEFONE

Het
experiment

Michelle Gagnon

Blossom
BOOKS

Voor Taegan

*Een narcis tussen de gewoonlijk schone
bloemen, een niet als de andere! Ze trok,
bukte en trok harder –
toen hij, schietend uit de aarde
op zijn schitterende verschrikkelijke
wagen, zijn gage opeiste.
Het is over. Niemand hoorde haar.
Niemand! Ze had de kudde verlaten.*

*(Onthoud: ga direct naar school.
Dit is belangrijk, laat je niet afleiden!
Praat niet met vreemden. Blijf
bij je vrienden. Richt je blik omlaag.)
Zo makkelijk komt het
kwaad. Dit is hoe je met één voet al in de grond verzonken staat.*

– Rita Dove, 'Persefone valt'

HOOFDSTUK EEN

Het eerste wat Noa Torson opmerkte toen ze wakker werd, waren haar koude voeten. Vreemd, want ze droeg altijd sokken in bed. Ze deed haar ogen open en schrok van het felle licht. Ze vond het vreselijk als het licht was in de kamer waarin ze sliep, en had zelfs verduisteringsgordijnen opgehangen voor het enige raam in haar appartement, zodat de ochtendzon nooit naar binnen kon schijnen. Haar ogen raakten langzaam gewend aan het licht, en Noa probeerde te bepalen waar ze was. Haar hoofd voelde aan alsof het was opgeblazen en volgestopt met vilt. Ze had geen idee hoe ze hier terechtgekomen was, waar dat 'hier' ook was.

Zat ze weer in een jeugdinrichting? Nee, waarschijnlijk niet; daarvoor was het hier te rustig. In de jeugdgevangenis was er altijd herrie, haast als op een kermis: het gestamp van de schoenen van de bewakers op de metalen trappen, hysterische hoge stemmen, het gekraak van de bedden, en metalen deuren die werden dichtgegooid. Noa was er lang

genoeg geweest om het allemaal met haar ogen dicht te kunnen herkennen. Ze kon zelfs horen in welk cellenblok ze terecht was gekomen, alleen door naar de geluiden te luisteren.

Stemmen drongen het randje van haar bewustzijn binnen – zo te horen waren het twee mensen die zacht praatten. Ze probeerde overeind te komen, maar op dat moment sloeg de pijn toe. Noa kromp in elkaar en viel weer achterover op haar bed. Het was of haar borst uit elkaar werd gerukt. Haar hand deed ook zeer. Langzaam draaide ze haar hoofd.

Er zat een infuus in de rug van haar rechterhand. Het slangetje liep naar een zak die aan een metalen standaard hing. En het bed waar ze op lag, was van koud metaal – een operatietafel, met daarboven een felle lamp. Lag ze in een ziekenhuis? Er hing hier niet die typische ziekenhuislucht, waar de geur van bloed en zweet en kots het moest opnemen tegen de doordringende stank van ammonia.

Noa tilde haar linkerhand op. Haar jade armband was weg. De armband die ze nooit afdeed. Door die ontdekking verdwenen de laatste watten uit haar hoofd.

Voorzichtig kwam ze op haar ellebogen overeind en keek fronsend om zich heen. Dit leek niet op de ziekenhuizen die ze kende. Ze lag midden in een glazen ruimte, een soort doos van vier bij vier meter. De ramen waren van matglas, zodat ze er niet doorheen kon kijken. De vloer was van kaal beton. Behalve de operatietafel en de infuusstandaard stonden er overal bakken en karren op wieltjes met medische instrumenten en apparaten. In de hoek was een rode afvalbak, waar met grote letters MEDISCH AFVAL op stond.

Toen ze omlaag keek, zag Noa dat ze een operatiehemd aanhad, maar nergens stond de naam van een ziekenhuis. Ze probeerde alles

op een rijtje te krijgen. Dit was niet de jeugdgevangenis en ook geen officieel ziekenhuis. Ze had het gevoel dat het niet goed zat. Hier gebeurden vreselijke dingen.

De stemmen werden luider; er kwam iemand aan. Noa zorgde al tien jaar voor zichzelf en ze had inmiddels wel geleerd dat ze autoriteiten niet kon vertrouwen, of het nu agenten, dokters of maatschappelijk werkers waren. En ze was niet van plan om nu te beginnen iemand te vertrouwen, niet in een situatie als deze. Langzaam liet ze haar voeten van de tafel op de grond zakken. Ze sloeg haar armen om zich heen en onderdrukte een huivering. Het beton was ijskoud, alsof ze met blote voeten op een gletsjer stond.

De stemmen kwamen precies voor haar kamer tot stilstand. Noa probeerde te verstaan wat ze zeiden, maar ving alleen wat flarden op: 'Succes... bel hem maar... wat doen we... ongelooflijk dat we uiteindelijk...'

Het laatste stukje verstond ze woord voor woord. Het was een man, die gelaten zei: 'Zij regelen het wel. Ze is ons probleem niet.'

Noa deed haar best om te voorkomen dat haar tanden gingen klapperen. Wanhopig keek ze om zich heen. Een meter verderop lagen verschillende medische instrumenten op een kar. Ze was er bijna toen de deur aan de andere kant van de ruimte openging.

Twee mannen in operatiekleding kwamen binnen. De eerste was een slanke, bleke man met op zijn voorhoofd een paar blonde haren die onder zijn operatiemuts uitstaken. De andere arts was een latino. Hij was jonger en wat meer gedrongen; een warrige snor ontsierde zijn bovenlip.

Zodra ze haar zagen, verstijfden ze.

Noa probeerde te bedenken hoe ze dichterbij de kar kon komen.

‘Waar ben ik?’ vroeg ze. Haar stem klonk zwakker dan normaal, alsof ze al een poosje niet had gepraat.

De artsen hadden zich weer hersteld en wisselden een blik. De blonde gebaarde met zijn hoofd en de latino liep snel naar buiten.

‘Waar gaat hij heen?’ vroeg Noa. Ze stond inmiddels op een halve meter van de kar, terwijl de blonde arts er aan de andere kant ongeveer een meter vandaan stond.

Hij stak zijn handen geruststellend omhoog. ‘Je was betrokken bij een vreselijk ongeluk, Noa,’ zei hij kalmerend. ‘Je bent nu in het ziekenhuis.’

‘O ja?’ Noa kneep haar ogen samen. ‘Welk ziekenhuis?’

‘Je zult er weer helemaal bovenop komen. Het is heel normaal dat je je nu verward voelt.’ Hij wierp een blik over zijn schouder.

‘Wat voor ongeluk?’

De arts zweeg even; zijn ogen schoten rond alsof hij ergens het antwoord zocht, en Noa wist dat hij loog. Het laatste wat zij zich kon herinneren, was dat ze van haar appartement naar het Newton Centre Station was gelopen, om de metro naar Boston te nemen. Ze moest naar de stad om een nieuwe videokaart voor haar MacBook Pro te halen. Op Oxford Road was ze rechts afgeslagen en langs Weeks Field gelopen, op weg naar het metrostation. Het was een warme herfst dag en de zon scheen zacht op haar huid, gefilterd door de feloranje en rode bomen die hun bladeren al begonnen te verliezen. Ze had zich goed gevoeld, herinnerde ze zich. Gelukkiger dan ze in lange tijd was geweest. Misschien wel gelukkiger dan ooit.

Daarna niets. Het was helemaal blanco.

‘Een auto-ongeluk,’ verklaarde hij, met een triomfantelijk toontje in zijn stem.

‘Ik heb geen auto. En ik neem ook nooit een taxi,’ zei Noa achterdochtig.

‘Je bent aangereden door een auto, bedoel ik.’ De arts keek weer over zijn schouder, met groeiend ongeduld. De ander was blijkbaar hulp gaan halen. En dat betekende dat ze snel moest handelen.

Noa liet zich voorovervallen, alsof ze opeens duizelig was. De arts stapte naar voren om haar op te vangen. In één vloeiende beweging greep Noa een scalpel van de kar en drukte die tegen de zijkant van zijn nek.

Hij opende zijn mond in een grote, verbaasde O.

‘Jij gaat zorgen dat ik hier wegkom,’ zei ze vastbesloten, ‘want anders snij ik je strot door. Maak geen geluid.’

‘Alsjeblieft.’ Zijn stem klonk hees. ‘Je begrijpt het niet. Je kunt niet weggaan. Voor je eigen...’

Er kwamen voetstappen hun kant op rennen.

‘Kop dicht!’ Noa duwde hem voor zich uit en hield het mes tegen zijn keel gedrukt terwijl ze door de deur liepen. Buiten stopte ze even: dit was zeker geen ziekenhuis, maar een enorme loods, zo groot als een vliegtuighangar. Rondom de glazen kamer stonden rijen kartonnen dozen en metalen archiefkasten, met gangpaden ertussen.

‘Hoe komen we hieruit?’ siste ze met haar mond dicht bij zijn oor. Ze waren ongeveer even lang, zo’n één meter zeventig, wat het makkelijker maakte.

De arts aarzelde en wees toen naar rechts. ‘Daar is een uitgang, maar er zit een alarm op.’

Noa zag een smalle gang die naar rechts leidde. Ze duwde hem die kant op. Ergens riep iemand bevelen. Toen ze in het gangpad liepen, hoorde ze achter zich hoe de kamerdeur werd opengegooid. Meer

geschreeuw toen ze ontdekten dat ze was verdwenen. Zo te horen zaten er minstens vijf of zes mensen achter haar aan.

Het gangpad was smal, met aan weerszijden kartonnen dozen die tot schouderhoogte waren opgestapeld. Een van de tl-buizen boven hun hoofd flikkerde en zette hen in een knipperend licht. Noa negeerde de stekende pijn in haar borst en verdrong de opkomende paniek.

Na een paar meter boog het gangpad naar rechts. Ze liepen de hoek om en kwamen bij een grote metalen deur. Hij was afgesloten met een ketting.

‘Dat is geen alarm,’ zei Noa toonloos.

‘Steek me niet neer, dat heeft geen zin,’ pleitte hij. ‘Je kunt hier toch niet weg. Hij laat je echt niet gaan.’

De bovenste doos op de stapel naast haar stond open. Met haar vrije hand voelde Noa wat erin zat en waagde toen een blik: metalen po’s, niets waar ze een slot mee kapot kon slaan. Ze zat in de val.

Noa moest haar best doen om niet te schreeuwen van frustratie. Midden in de loods had ze nog wel een kans gehad om te ontsnappen. Maar nu voelde ze zich als een rat die vastzat aan het eind van een doolhof.

‘Trek je kleren uit,’ beval ze.

‘Wat? Maar...’ protesteerde hij.

‘Nu!’ Ze drukte de scalpel dieper in zijn nek.

Een minuut later stond de arts te bibberen in zijn ondergoed, terwijl Noa in zijn Crocs stapte en het operatiemasker over haar gezicht trok. Het was maar goed dat deze man was gebleven. De operatiekleding van de latino had haar nooit gepast.

‘Het lukt je nooit,’ zei hij.

Noa fronste en reageerde met een dubbele uppercut, een trucje dat

ze had geleerd op de harde manier: door er zelf eens een in ontvangst te nemen. Ze raakte de kaak van de arts en zijn hoofd sloeg achterover. Hij viel als een blok neer en knalde tegen de kartonnen dozen. Daarna bleef hij liggen. 'Ik haat negatieve opmerkingen,' mompelde ze.

Opeens kwam de latino-arts door het gangpad aanrennen en kwam slappend tot stilstand.

Noa reikte met haar rechterhand in de kartonnen doos naast haar.

'Jim?' zei hij en hij sperde zijn ogen open toen Noa op hem af rende. Onder het rennen bewoog ze haar arm naar achteren en zwaaide toen de metalen po zo hard ze kon naar voren.

Hij dook weg en beschermde zijn gezicht met zijn armen. De po maakte een hard, hol geluid toen hij zijn slaap raakte. De ogen van de latino draaiden weg en hij viel op de grond.

Noa rende weer het gangpad in en stopte aan het eind. Ze hield de scalpel nog steeds in haar linkerhand geklemd, maar de kans was groot dat de mensen tegen wie ze het moest opnemen messen hadden, of zelfs vuurwapens.

De loods was zwak verlicht en dat werkte in haar voordeel. Bovendien was hij enorm groot, waardoor de mensen die haar zochten gedwongen waren om zich op te splitsen. De operatiekleding zou hen vanaf een afstandje wel voor de gek houden, maar dat zou nog maar kort werken; het kon niet lang meer duren voor ze die twee artsen hadden gevonden. Ze moest dus maken dat ze hier wegwam.

Behoedzaam sloop Noa verder en ze zorgde ervoor dat ze in de schaduw bleef. Een meter of tien verderop langs de dichtstbijzijnde muur zag ze een andere gang. Het was een risico. Als ze die uit liep, zou ze misschien weer op een afgesloten deur stuiten, net als in de vorige. Maar te lang hier in deze loods blijven stond helemaal gelijk aan zelfmoord.

Zo snel ze kon liep ze naar de opening, in de hoop dat ze vanuit de verte zou worden aangezien voor de blonde dokter. De Crocs waren niet bepaald ideaal: ze piepten op het ruwe beton en Noa zou er onmogelijk mee kunnen rennen. Maar het was een stuk beter dan op blote voeten lopen. Haar voeten begonnen tenminste eindelijk een beetje warm te worden.

Ze was bijna bij de gang toen er iemand ‘Hé!’ riep.

Langzaam draaide Noa zich om.

De man die tegenover haar stond, was groot en breed; hij zag eruit alsof een kind klei in een te groot uniform had gepropt en er tot slot nog een bobbelige neus en oren bij had gemaakt. Hij had een pistool in zijn rechterhand.

‘Daar ben ik al geweest,’ zei de bewaker terwijl hij met zijn wapen naar de gang achter haar gebaarde. ‘Dus je hoeft je tijd niet te verspillen.’

Noa knikte bij wijze van bedankje en hoopte maar dat hij het niet vreemd zou vinden dat ze niet antwoordde. Hij liep op zijn gemak naar het volgende gangpad, waar de twee artsen lagen.

Ze wilde net verdergaan toen iemand vanaf de andere kant van de ruimte riep: ‘Hou haar tegen!’

Toen ze zich omdraaide, zag Noa de blonde arts aan het eind van het gangpad staan. Zijn naakte huid leek op te lichten in het donker. Hij hield zijn arm uitgestrekt en zijn vinger wees beschuldigend in haar richting.

De bewaker draaide zich met een frons naar haar toe. Even ontmoetten hun ogen elkaar, toen draaide Noa zich om en sprintte weg.

Peter Gregory verveelde zich. Meestal was hij in het weekend op Tufts

University bij zijn vriendin. Maar Amanda had het druk met een of ander groot werkstuk en ze had hem duidelijk te verstaan gegeven dat hij het niet in zijn hoofd hoefde te halen om haar van haar studie af te leiden. Zijn ouders waren in Vermont hun dertigste huwelijksdag aan het vieren in zo'n zogenaamde bed & breakfast waar ze dol op waren, eentje die zich alleen onderscheidde van een gewoon hotel door de alarmerende hoeveelheid bloemetjesstoffen.

Aanvankelijk was Peter opgewonden geweest bij het vooruitzicht van een heel weekend in zijn eentje, zonder dat hij zich aan iemand hoefde aan te passen. Hij kon online gaan en alle projecten checken die waren opgezet dankzij zijn schepping /ALLIANCE/. Een Kroatisch lid stond op het punt om iemand op te sporen die een filmpje online had gezet waarin een kat werd verbrand. Het was een behoorlijk gruwelijke manier om 'fifteen minutes of fame' te verwerven, maar helaas gebeurden zulke dingen vaker. Inmiddels zat Peter al de hele dag te kijken, maar er waren geen nieuwe posts. Er zat bijna niemand op /ALLIANCE/. Misschien had iedereen het druk met het verkrijgen van dubbele bubbles in World of Warcraft, bedacht hij grinnikend.

Peter beschouwde alle waakzame hackers die op zijn site kwamen als een soort volgelingen. Sinds zijn illegale website een jaar geleden online was gegaan, had hij een sneeuwbal effect gehad. Blijkbaar was Peter niet de enige die zich ergerde aan alle hypocrisie. Zo had zich een soort losse community gevormd van hackers met een missie: ze richtten zich op pesten op internet, dieren mishandeling, seksuele intimidatie en misbruik, en alle andere gevallen waarin de zwakkeren het moesten ontgelden. De enige regel die Peter had, was: geen geweld. Hij zag /ALLIANCE/ als een middel tot gerechtigheid door het pesten van de 'slechteriken' en tot nu toe was dat altijd gelukt. De jagers van

/ALLIANCE/ waren in staat om met een paar toetsaanslagen iemands creditcard te blokkeren of zijn privacy volledig te vernietigen. En dat was uiteindelijk veel effectiever dan iemand in elkaar slaan.

Inmiddels had Peter al een paar rondjes door het huis gelopen en hier en daar wat lichten aan- en uitgedaan. Het was een flink landhuis, dus daar was hij wel even mee bezig. Hij eindigde in de studeerkamer van zijn vader. Daar liet hij zich in de Aeron-stoel vallen, draaide een paar keer rond en leunde toen achterover met zijn voeten op het bureau. Door het raam naast hem zag hij hun oprijlaan, die in donkere golven van het huis wegliep tot aan de straat, waar hij eindigde tussen hoge iepen.

Zaterdagavond, en hier zat hij, in zijn eentje. Er was een feest bij zijn vriend Blake thuis, maar hij had geen zin om erheen te gaan. Nu hij een paar keer met Amanda naar de feesten op de universiteit was geweest, vond hij middelbareschoolfeestjes eigenlijk maar tijdverspilling. Maar dat wilde natuurlijk niet zeggen dat hij niet iets leuks kon gaan doen. Zijn vader had een fles twintig jaar oude whisky in de onderste la aan de rechterkant van zijn bureau. Een paar slokken zou hij heus niet missen.

Peter toetste een code in en de onderste la sprong open. Echt belachelijk dat zijn vader dacht dat een cijferslot met drie cijfers iemand zou tegenhouden. Peter schudde zijn hoofd terwijl hij de kurk van de fles haalde. Het was eigenlijk nogal beledigend.

Hij nam een flinke slok en leunde toen weer achterover. Iemand had iets op het label geschreven: VOOR BOB GREGORY, MET VEEL DANK. De handtekening was onleesbaar; waarschijnlijk weer een of andere klootzak die een zak geld had gekregen van zijn vader in ruil voor iets verschrikkelijks.